

BARTIMEUS

*„Egyszer bíztad ránk az életed
és mi megfeszítettünk;
egyszer akartunk koszorút adni Neked
és tövisből fontuk...”*

(Prohászka)

Volter Kálmán - Sági Lajos

1997.

Szereplők

Kaifás Valaha főpap volt, később fiai, vejei követték a tisztségben. Főpapi címét ennek ellenére megtarthatta, sőt ha tudott, élt a befolyásával is. Tapasztalt vén róka, aki kiméletlenül bírálja a fiatalabbak túlkapásait, állandóan kioktatva őket. Főpapi méltóságát nagyon fontosnak tartja, és a fiatalabbaknak is előírja a tekintély megóvását. Így elérte, hogy - bár már régen nem gyakorolja a szolgálatot - a szálak az ő kezében futnak össze.

Annás Kaifás veje, akiből apósa csinált főpapot. Ezt lépten-nyomon érezteti is vele, az állandó kioktatásaival. Minden szavából kicseng: nélkülem semmi sem lennél. Annás ezért fogcsikorgatva próbálja bizonyítani alkalmasságát. Jézus pere a nagy lehetőség számára. Lánglelkű ifjú títán, az erre a fajtára jellemző túlkapásokkal.

Pilátus Nem érdekli Jézus ügye. Jézus semmi olyat nem tett, amit ő elítélhetne. Érti a zsidók szított felháborodását és a főpapok ravasz számítását. Gyűlöli a zsidókat és azok is őt. Jézust nem tartja bűnösnek. Először szánandó alaknak látja és megesik rajta a szive, ezért, hogy az ítélezést kikerülje és régi haragosának Heródesnek némi előzékeny szivességet tegyen, átküldi hozzá. A következő kihallgatásra már lassan kibontakozik Jézus sugárzó személyisége. Ekkor már nemcsak a zsidók bosszantása, hanem a meggyőződés is vezérli: föl kell mentenie Jézust. Minden eszközt kipróbál (szóbeli meggyőzés, ostromozás), de a zsidók nem tágitanak. A végső érvük, a császár barátja cím elvesztése, nyílt fenyegetés, ami megtöri Pilátust. Később maga is érzi, valami visszavonhatatlanul véglelges dolog történt és ezért őt fogja okolni a történelem.

Júdás Csalódott Jézusban. Politikai vezetőt várt, egy harcos frontembert, aki majd győzelemre viszi a zsidók ügyét. Minden magyarázatot összeszed, csak azt nem vallja be magának, hogy ezért elégedetlen. Miután az utolsó vacsorán Jézus a tudtára hozza, hogy mindent tud az elkövetkezendőkről, Júdás első dühében elköveti az emberiség történetének legfontosabb árulását. Kb. egy szolga vagy szerszám árának megfelelő összegért eladja Jézust.

Füü Bartimeust követi, hozzá hű, nem Jézushoz.

Szomszéd Érdeklődő pletykafészek.

Főpap 1. Nevetségesnek tartja az egész ügyet, de ha a többieket ez megnyugtatja, akkor nem ellenzi az intézkedéseket.

Főpap 2. Az előbbi barátja, hasonló beállítottságú, de lelkiismeretesebb.

Főpap 3. Komoly veszélynek érzi Jézust. Rá hatnak a figyelmeztetések. Aggodalmaskodó szervező.

Nyitány

1. Gyógyítás

*(Bartimeus a városkapuban énekel, később Jézus kísérével érkezik,
a fiú Bartimeus mellett ül.)*

Bartimeus:

*Sötét a világ, az éj, mely rámborul,
Sötét marad, bár a nap fénye gyúl...
Csillagtalan, hold és nap nélküli,
Magányomat senki sem értheti.*

*Sok jóbarát segít támogatnak,
Néha azt kérdezem, ők mért láthatnak?
Sorsom csak megalázó koldulás,
Reménysugár csak a názáreti ács.*

*Meggyógyított már sok vakot itt...
De most tömeget hallok, talán ő közelít...
Hallom, igen, most őt dicsérik...*

*Könyörülj Dávidnak fia,
Könyörülj Istennek fia,
Ó Uram irgalmas légy,
Világnak tündöklő fénye...*

Jézus:

Mondd mi a vágyad!

Bartimeus:

*Add, hogy végre lássak,
Mert vágyom a fényre,
Hogy lássak, lássak az égre..*

Jézus:

Legyen szavad szerint..

Bartimeus:

*Légy áldott Dávidnak fia,
Az örök Istennek Fia,
Szememmel most végre látlak,
Szívemből örökké áldlak...*

*Vakító fényét a napnak,
Százféle zöldjét a lombnak,
Ragyogó kékjét az égnek,
Köszönöm Neked, míg élek...*

*Követlek bárhová mennél,
Áldom a csodát, mit tettél,
Tőled új életet kaptam,
Fogadd el im Neked adtam...*

2. A főpapok ítélete

(A három főpap beszélgetve jön, Kaifás és Annás a másik oldalról. Annás feldúltan föl alá járkal a háttérben, onnan felelget. Kaifás nyugodt, komoly. A három főpap nem sejtí az ügy fontosságát.)

- Kaifás:** Komoly dolog miatt kérettelek benneteket.
- Főpap 1.:** A názáreti? Mióta tartunk főpapi gyűlést egy félbolond miatt, aki egyszerű ács létére Istennek képzeli magát? Iderángattatok az ebédem mellől, hogy megmutassatok egy szánandó alakot, akin az egész házamnépe nevet. A múltkor is azt prédikálta, ha megütnek, ne üss vissza, hanem tartsd oda a másik arcod is.
- Főpap 2.:** Ezt kipróbálnám... (eszeget)
- Annás:** Ellenünk lázítja a népet!
- Főpap 2.:** Azzal, hogy tartsa oda a másik arcát is?! Ne nevéttess már...
- Annás:** Messiásnak vallja magát!
- Főpap 1.:** Akkor már tudom mi a baja. Biztos a felolvasás ártott meg neki a zsinagógában. A próféták jóslatai... (ő is ennivalóért megy)
- Kaifás:** Ne nevéstetek korán! Önjelölt próféták mindig voltak és lesznek, de ez a mostani több ennél. A názáreti veszélyes...
- Főpap 3.:** Kire jelenthetne veszélyt? (Kaifás szavain gondolkodik) a mi vallásunkat tartja a magáénak, ellene nem prédikál. Néhány törvény miatt kötözködik, de ezért akár mikor lecsukatható. Ránk tehát nem veszélyes.
- Annás:** Isten fiának vallja magát!
- Főpap 1.:** Ez olyan káromkodás, ami még azokat is felháborítja, akik hallgatják. Ezért bármikor eltáposhatod. (leheveredik)
- Annás:** És ha kerülő úton árt nekünk? Ha Rómát ellenünk hangolja, abból komoly bajunk lehet...
- Kaifás:** Gondoltam erre. Megpróbáltuk törbe csalni az adófizetéssel. Néhány emberünk nyíltan megkérdezte tőle sok ember előtt, hogy fizessünk-e adót a császárnak.
- Főpap 2.:** És?
- Kaifás:** Kicsúszott a kezünkől. Megmutatta a császár képét a pénzen és azt mondta adjuk meg a császárnak, ami a császáré, az Istennek, ami az Istené.
- Főpap 2.:** ... („na ugye megmondtam” mozdulat)
- Főpap 3.:** Ezek szerint Rómán keresztül sem veszélyes ránk.
- Kaifás:** Ne feledd: Róma itt csak „vendég”... Nagy háború lesz, ha egyszer a házigazda megelégteli a vendéglátást.
- Főpap 3.:** Nem értelek.
- Kaifás:** Róma megosztotta ezt a népet. A saját hazánkban uralkodik rajtunk. Ez nekünk jó, mert Róma nem háborgatja vallásunkat, így mi, a nép igazi vezetői hatalmon maradhatunk. Ez egész addig így marad, amíg engedelmes alattvalói vagyunk a császárnak. A názáreti most ezzel a nevétségesen ártalmatlan szöveggel egységet fog teremteni, a nép erősnek fogja érezni magát és fellázad a császár ellen, ami annyi, mintha fejjele rohanna a falnak.
- Főpap 1.:** (megdöbben) Te így akarsz élni életed végéig? Róma igájában...?
- Kaifás:** Természetesen nem. De a népünk még nem elég erős ahhoz, hogy Róma ellen forduljunk. Ki kell várni az alkalmas pillanatot. A názáreti most mindent elronthat. És ha tudni akarod, inkább halj meg dúsgazdagon Róma alattvalójaként, mint egy keresztén, levert lázadóként.
- Főpap 3.:** Tehát most vigyáznunk kell erre a kényes egyensúlyra, amit a názáreti felborítani készül. (zene beúszik)

Kaifás: Erről Ő semmit sem tud. Őt nem a politika érdekli, hanem a küldetése...
Annás: Ez felháborító. Halljátok?... (csöndben maradnak)

Hozsanna, hozsanna a zsidó királynak,
Hozsanna, hozsanna az Isten fiának! (2x)

Hozsanna Néked, ki az Úr nevében jössz el,
Légy áldott Jézus, örök dicsőséggel!
Jézus Krisztus, Isten egyszülött fia,
Zsidóknak királya, Izrael ura.

Hozsanna, hozsanna a zsidó királynak,
Hozsanna, hozsanna az Isten fiának! (2x)

Főpap 3.: Már zsidó királynak hívják. Sürgősen tennünk kell valamit.
Főpap 1.: Hát, ha ennyire zavar benneteket, tegyünk ellene valamit.
Főpap 3.: Azért nem ilyen egyszerű. Ha csak megbüntetjük, még növeljük is a dicsőségét.
Főpap 2.: Csukjátok valami föld alatti tömlőcbe! Néhány hónap és elfeledkeznek róla.
Főpap 3.: Biztosan megpróbálnák kiszabadítani. Hallod milyen feltűzeltek... (összebújva Főpap 1.-gyel sugdolóznak)
Kaifás: Ezek nem végleges megoldások. A végleges megoldás csak egyféle lehet...
Főpap 1.: Halnia kell! (rövid csend, a hallottakon rágódnak)
Kaifás: Én is erre gondoltam, de hallani akartam tőletek is.
Főpap 2.: És most, hogy hallottad?
Főpap 3.: Bérgyilkos? Méreg? Baleset?
Kaifás: Nem lehet. Azonnal tudnák, hogy mi állunk a háttérben és haragjuk ellenünk fordulna. Legalább látszólag a törvényes utat kell járnunk. Per kell és bizonyítékok. És valaki, aki elítéli.
Főpap 1.: A helytartónak jóvá kell hagynia a halálos ítéletet. De őt nem érdekli a vallásunk. Nem fogja halálra ítélni azért, mert a vallás ellen vétett.
Kaifás: Akkor másképpen csináljuk. A csöcselék a mi törvényeink szerint elítéli istenkáromlásért, Pilátus pedig elítéli lázadásért.
Annás: De hogy szerzünk bizonyítékokat ellene? Minden keresztkérdés alól kibújik...
Kaifás: Ha másképp nem megy, fogadjatok fel hamis tanúkat, bűnözőket. Majd azok belekeverik valamibe. Most menjetek! Tegye a dolgát mindenki! A farizeusoknál a templomi csöcseléknél. Lázítsatok ellene, osszátok meg híveit, gyűjtsetek bizonyítékokat! Mindegy hogyan, csak egy a fontos: ha a tanács elé kerül, el kell, hogy ítéljék. Nem hibázhatunk. Ha a názáretit nem buktatjuk el, mindnyájunkat magával ránt. (Főpapak el, Annás kirohan, Kaifás lassan követi)

3. Az utolsó vacsora

(Az apostolok bevezetik Jézust a terembe, aki gondolataiba mertülve érkezik)

Apostol: Mester! Itt vagyunk. A terem, amit kértél... Megkerestük azt az embert... Ott volt ahol mondtad és ide vezetett... Jó lesz így?...
Jézus: ...
Apostol: Mester?!
Jézus: Tessék? A terem... Igen, jó lesz...

Apostol: Valami bánt, Uram?

Jézus: Nem, semmi. Üljünk asztalhoz és ünnepeljünk! A bárányt feláldozzák... Talán ez az utolsó alkalom, hogy veletek együtt ünnepelek...

Apostol: Miért mondd ezt?

Jézus: Mert egy közületek elárul engem.

Apostolok: (rendszeretlen felszólalások, zűrzavar) Nem lehet. Mit beszélsz? Hogy mondhatsz ilyet?! stb.

Jézus: Én elmegyek, mert ez van megírva rólam, de kegyetlen sors vár arra, aki elárul.

Apostolok: (még mindig felháborodva) Én ugyan nem. Nem azért követtelek évek óta stb.

Apostol 1.: Ugyan már én követem legrégebben.

Apostol 2.: Nem, nekem szólt korábban.

Apostol 3.: Ő volt az első!

Apostol 2.: Én voltam az első!

Apostol 1.: De én már korábban is ismertem!

Apostol 3.: Megint kezdted?!

Apostol 1.: Sosem fogom abbahagyni! És te is jól tudod, hogy nekem van igazam!

Jézus: Elég! Nálatok ne úgy legyen, mint a pogányoknál. Aki a legnagyobbnak érzi magát köztetek, az legyen mindenki szolgája. Ne feledjétek sohasem, amit most tesztek! (látmosás) Ti engem Mesternek és Uramnak hívtok és ez így van jól. Én hívtalak és tanítottalak benneteket. Mégis olyan voltam köztetek, mint az utolsó szolga. És most is úgy tesztek, ahogy az a szolgának kötelessége. Lemosom lábatok hogy emlékezzetek: aki a legnagyobb, mindenki szolgája legyen! Mert a szolga éppúgy nem nagyobb Uránál, mint ahogy a követ sem nagyobb annál, aki küldte. Gyertek az asztalhoz!

...

Most vegyétek és egyétek, ez az én testem!
Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új és örök Szövetségé. A vér, melyet értetek és minden emberért kiontok a bűnök bocsánatára.

...

Így tegyetek ezután is rám emlékezve!

Jézus: A kenyér, amely testemmé lesz,
A bor, mely vérem áldozata...
Velük maradok mindörökre,
Teljes Atyám akarata!

Júdás: Furcsákat beszélsz ma Jézus,
Ez nem így él szokásainkban,
Teljesíteni jöttél az Írást,
De nem ez látszik szavaidban.
Szelid hangod mögött érzem
A veszélyt, mit fejünkre hozhatsz.

Szép volt, ahogy elkezdődött,
De hol van már az elmúlt idő,
Fénye kopott szavaidnak,
S az értetlenség egyre nő.
Királynak hittünk, de képtelen vagy
Kormányozni népedet.

*Mennyi szép terv, mennyi álom,
S most foszlik lassan szerteszét,
Hittük, s milyen bolondok voltunk,
Hogy győzhet még a zsidó nép.
Elvetted minden reményünket,
És semmit nem adtál.*

*Békét hirdetsz és háborút szítasz,
Felhők gyűlnek fejünk felett.
Félek ennek rossz lesz a vége,
Többé benned nem hiszek.
Elmegyek, mert nem bírom már
Nézni, ahogy összeroppansz!*

*Jézus: Menj, ha lelked ezt diktálja,
Menj, ha szíved bűnre csábít,
Menj, hogy bosszúd végrehajthasd,
Menj, miért is maradnál itt?!*

*Júdás: Békét hirdetsz, de szolgaság ez,
Melynek súlya mindig nagyobb.
Belőlünk él Róma, császár,
S a képmutató főpapok.
Megőrjít a tétlenséged,
Csinálj végre valamit!*

<i>Jézus + Júdás: Félek ennek rossz vége lesz, Felhők gyűlnek fejünk felett. Elmegyek, mert nem bírom már Jézus, benned nem hiszek!</i>	<i>Menj, ha lelked ezt diktálja, Menj, ha szíved bűnre csábít, Menj, miért is maradnál itt?!</i>
---	--

(Júdás elrohan)

*Apostolok: A kenyér, amely testévé lett,
A bor, mely vére áldozata,
Velünk maradt mindörökre,
Teljes Atyja akarata...*

*Jézus: Úgy adom nektek Atyám országát, ahogy én kaptam Tőle, hogy majd egyszer
velem legyetek.
Simon! Légy erős a kísértésben és ha majd megtérsz, erősítsd meg a többieket
is!*

Péter: Megtérek??? Én sosem foglak elhagyni, Uram!

*Jézus: Semmit sem tudsz arról, ami ránk vár. Háromszor is letagadod, hogy ismersz
még a hajnali kakasszó előtt. (Péter megszégyenítve, riadtan félrehúzódik)
Amikor én küldtelek titeket valahová, engedtem-e, hogy valamit magatokkal
vigyetek?*

Apostolok: Nem.

Jézus: S volt-e hiányotok valamiben?

Apostolok: Nem, semmiben.

*Jézus: Most viszont én mondom: ha pénzetek van, vigyétek, vigyétek a táskát is, és ha
fegyveretek van, azt is! Mert engem elárulnak és gonosztevők közé sorolnak.
S a szolgálta nem nagyobb Uránál. Ha engem üldöznek, titeket is üldözni fognak.*

Apostol: De Uram, ki fog nekünk hinni?
Jézus: Ha bennem hittek, a ti szavatoknak is hinni fognak.
 Most új parancsot adok nektek: szeressétek egymást, úgy, ahogy én szerettelek titeket, hogy minden ember megismerje erről, hogy az én tanítványaim vagytok. Ne legyen nyugtalan a szívetek. Higgyetek az Atyában és bennem. Most elmegyek, hogy helyet készítssek nektek és ti már tudjátok az utat.
Tamás: Uram! Azt sem tudjuk hová mégy, honnan tudnánk az utat?
Jézus: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet, Tamás!
 Senki sem juthat az Atyához csak általam. Bármit kérhettek a nevemben, az Atya megadja nektek. És én kérni fogom Atyámat, hogy adjon nektek más Vigasztalót, aki majd mindenre megtanít, amit tudnotok kell. Beszél majd szátokkal, ha szólni kell és bátorítja majd szívetek, ha tenni kell.
 Én békességet hagyok rátok, az én békémet adom nektek...
 (rövid csend)
 Virrasszatok ma még velem! Talán utoljára... A test gyenge elviselni azt, ami rá vár, a lélek erejére lesz szükség. Keljetek föl, menjünk!

4. Júdás és a főpapok

(Kaifás érkezik, Annás kicsit idegesen várja)

Kaifás: Miért hívtátál?
Annás: Azt hiszem sikerült megtalálnom a megoldást.
Kaifás: A megoldást? Mire?
Annás: Arra, hogy hogyan fogjuk el Jézust.
Kaifás: És mi a megoldás?
Annás: Sikerült találni egyet a tanítványai között, aki csalódott benne. Júdást, az iskariótit. Valaki hallotta, mikor arról beszélt, hogy többet várt Jézustól.
Kaifás: És most?
Annás: Óvatosan a tudtára hozták, hogy szükségünk lenne egy okos emberre.
Kaifás: Micsoda??? Hogy én, a főpap segítségért könyörögjek egy ilyen földönfutó előtt?! Na nem! Ekkora megaláztatást még akkor sem vállalok, ha Jézust kapom érte cserébe!
Annás: Senki sem kérte, hogy alázd meg magad. Nem mi hívtuk ide Júdást...
Kaifás: Ahá! Szóval még ide is jön! Ez egyre szebben hangzik...
Annás: Igen, idejön, de nem mi hívtuk. Csak megtudta, hogy érdeklődünk Jézus után és nem is ingyen kérjük az útbaigazítást.
Kaifás: Szóval mégis kérünk...
Annás: Nem kell. Fel fogja ő ajánlani magától is.
Kaifás: Fiammá lettél és én főpappá tettelek. Hatalmat adtam a kezédbe. Most azonban nem értem, hogy mi szükség erre... Egy főpap irányít, rendelkezik, de nem kér...
Annás: Mondtam már, hogy nem kérünk semmit. A szolgálaink mindent elintézték.
Kaifás: Nem az embereidet kell irányitanod, hanem az eseményeket, mégpedig úgy, hogy mindenki más csak egy dolgot tehessen. Azt, amit Te elterveztél. De ne Te mondd meg, hogy mit tegyenek. Rájönnek majd maguktól is, ha szorul a hurok. Most már mindegy... Úgy hallom, már jön is... Te tudod mit akarsz, de én a helyedben nem kapnék az első szaván! (Júdás jön)
Annás: Ki vagy te?
Júdás: Csak egy egyszerű közember, nemes főpapok. Egy egyszerű ember, aki hozzátok hasonlóan gondolkodik a zsidók jövőjéről.

Annás: Mit akarsz?
Júdás: A segítségemet szeretném adni.
Kaifás: Mihez kéne a te segítséged... Rongyos söpredék...
Júdás: Ha Jézust el akarjátok fogni, azt csendben kell megtennetek...
Annás: Honnan veszed, hogy... (Júdás közbevág)
Júdás: Ugyan Uram! Az egész város azt beszéli, hogy csak az alkalomra vártok. S az alkalom itt van!
Kaifás: Miféle alkalom?
Júdás: Ma este... Mint gyakran máskor... A szokott helyén imádkozik és virraszt. Láttam a többiekkel odamenni.
Annás: Hová?
Júdás: ...
Annás: Miért nem felesz?
Júdás: Ennek a helynek a neve nagyon drága név...
Kaifás: Nekünk harminc ezüstpénznél nem ér többet. Ha mondod jó, ha nem, - nem!
Júdás: Add a pénzt! (szolga odaadja, Júdás alaposan átnézi)
Júdás: A név - Getszemán...
Kaifás: Fogd a pénzt és tûnj innét. A katonák elkísérnek, nehogy eltévedj a sötétben. (Júdás el)
Annás: Nos?
Kaifás: Én még vártam volna a döntéssel. Nem leszel jó vezető, ha ennyire kimutatod a szándékodat. De mindegy. Ha jó helyre vezetí őket, pontot tehetünk a történet végére. Ha nem, a katonák felkoncolják, mi pedig újra próbálkozunk. Ha hírt kapsz, hívd össze a főtanácsot. Engem is időben értesíts, minden szavát hallani akarom. És vigyázz, nehogy elronts valamit!
Annás: Hogy némulna meg a szád, Jézus! Mióta kinyitottad, se vége, se hossza ennek az örökös kioktatásnak.

5. Getszemán

(Jézus az apostolokkal érkezik)

Apostol: Hová megyünk, Mester?
Jézus: Szomorú vagyok, rossz érzés gyötör... Félek attól, ami rám vár...
 Imádkozzatok velem!
Apostol: Jó nekünk itt Uram. (Jézus bólint, továbbmegy, térdreborul)
Jézus: Atyám! (halk zene, majd dob) Meghajtom fejem mindent irányító akaratod előtt. Te vagy, aki a világ rendjét alkottad és mindvégig fenntartod. Tudom miért jöttem, tettem a dolgomat éveken át, tanítottam őket és egyet sem vesztettem el azok közül, akiket rám bízál. Mégis, most arra kérlek, ha lehet vedd el tőlem a szenvedés kelyhét...

(A dal előjátéka, közben Jézus imádkozik, az apostolok a háttérben imádkoznak vagy alszanak.)

Már csak egyetlen lépés, a legnehezebb,
 Atyám, már félek megtenni...
 Remeg a kezem, ha nyúlok kelyhed felé...

Véres halálverítékem cseppekre robban szét,
 A szívem megfagy jeges rémületben...
 S Te várod a szót, mit ember nem mondott még...

*Igent kell végre mondanom, erről szólt a három év,
Lelkem küzd ellenem, a végső harc vár...*

*Nézz rám, Atyám, előtted porba hullva
Itt áll Fiad ítéleted előtt.
Várja a szót, ami felmentené,
Vagy tán megóvná a kínhaláltól őt.*

*Küzdöttem, hosszú éveket,
S most fáradtan, nem hagyom veszni itt.
Adj még erőt, ó, mondd, ha vége lesz
Halálom majd megéri mind.*

*Holnap már ki tudja mit gondolok,
Hisz a kezdettől olyan távol jutottam.
A nagy kínnal szült elhatározás
Most a lelkemben lángra lobban...*

*Legyen Uram, a Te akaratod...
Én a keresztyükön mindent Neked adok...*

Elfogadom, bármi jön, az áldozat Tiéd!

(A katonák jöttére körülveszik Jézust)

Júdás: Mester! (csók)

Katona: Te vagy a názáreti Jézus?

Jézus: Én vagyok.

Katona: Fogjátok meg.

Jézus: Mit csináltok?

Katona: Az előljárók parancsa szerint el kell fognunk Téged!

Jézus: Itt? Éjszaka? Hiszen mindennap ott jártam köztetek. Soha nem beszéltem háborúról, harcról, s most mégis kardokat hoztok és az éj sötétjében akartok elfogni?

Apostolok: (felháborodás, dulakodás)

Jézus: Elég!!! Hagyjátok abba! (egyik apostolnak) Gondolod, hogy nem menthetném meg magam, ha akarnám? De ez az ő órájuk...

*Katona: (rühögve) Íme az Isten! (nevetés)
Gyerünk!*

6. A fiú Bartimeusnál

(A fiú siet, de nem nyugtalan, csak Bartimeus kedvéért csinálja. A szomszéd a híreken csámcsog.)

Fiú: Bartimeus! Bartimeus!

Szomszéd: Még nem jött vissza. Azt mondta mindjárt jön. Várd meg!

Fiú: De nekem azonnal beszélnem kell veled!

Szomszéd: Mi olyan sietős?

Fiú: Azonnal jönnie kell! Tegnap éjjel elfogták Jézust.

Szomszéd: Milyen Jézust?

- Fiú:** A csodatevőt. A názáretit. Azóta követi mindenhová, mióta Jézus visszaadta a szeme világát.
- Szomszéd:** Hallottam én is a csodáiról, de azt hittem valami ügyes kuruzsló...
- Fiú:** Nem tudom kicsoda, de biztos nem csaló. Sem csodadoktor. Gyermekkorom óta Bartimeust kísérgetem. Régebben tényleg nem látott. Most pedig... Jézus gyógyította meg. Azt mondják ő az Isten Fia.
- Szomszéd:** Ugyan már. Isten fiát nem lehetne csak úgy elfogni...
- Fiú:** Hát őt lehetett. Nem tett ellene semmit. A tanítványai meg akarták védeni, de azt sem engedte. Azt mondta ennek így kell történnie.
- Szomszéd:** Mondd már, hogy mi történt, ne kérsd annyit magad! Tölts magadnak, látom fáradt vagy, aztán mesélj. *(korsót húz elő a pad alól)*
- Fiú:** Ez minden, amit az elfogásáról tudok. *(leül)* Én is másoktól hallottam, nem voltam ott. Én már csak azt láttam, hogy Annáshoz vitték. Ott virrasztottam. Vártam, hogy mi történik, de átvezették Kaifáshoz. Nem mertem eljönni, nehogy elveszítsem. Aztán kimondták rá a halálos ítéletet, csupa hamis vád, hazugság alapján. Akkor már rohantam volna, de Pilátushoz vitték, hát el kellett kísérem. Meg kellett tudnom, hogy jóváhagyja-e az ítéletüket.
- Szomszéd:** És?
- Fiú:** Kihallgatta, de nem döntött. Tudod mennyire utálja a zsidókat. Nem akar engedelmes végrehajtójuk lenni. Most még kérefti magát. Átküldte Jézust Heródeshez. Gondoltam ott úgysem történhet nagy baj, ezért nem mentem velük, hanem elrohantam Bartimeust keresni. Nagyon nehezen találtam ide, közben hallottam, hogy azt beszélik, hogy már hozzák vissza Pilátushoz. Már második napja hurcolják, én meg vagy Jézus után rohanok, hol meg Bartimeust keresem...
- Bartimeus:** *(Végszóra jön)* Miért keresel te engem?
- Szomszéd:** Na végre...
- Fiú:** Azonnal jönnöd kell!
- Bartimeus:** Miért?
- Fiú:** A názáretit...
- Bartimeus:** *(közbevág)* Mi van vele?
- Fiú:** Elítélik.
- Bartimeus:** Hol?
- Fiú:** Pilátusnál. Gyere már! *(a fiú rángatja maga után)*
- Bartimeus:** *(kábán a hírtől)* Jaj, Jézus! Én gyógyítóm! Jaj nekem!

7. Pilátus ítélete

(A szolga Pilátus „füle”, Pilátus hallgat rá, de tanácstalan. Érzí, hogy Jézus nem bűnös. A cím elvesztése megtöri, aztán megbánja ítéletét.)

- Szolga:** Uram! Heródes visszaküldte a zsidókat. Nem akart ő sem ítéletet mondani az ügyükben.
- Pilátus:** *(magában gondolkodik)* A zsidók... És mit mondjak én? Idelökdösnek egy ártatlan embert, aki egész életében csak jót tett és szép dolgokat tanított, és azt várják, hogy én hagyjam jóvá koholt vádaik alapján hozott a halálos ítéletüket.. Mindig gyűlöltem a zsidókat és ők is gyűlölnék engem, most mégis azt akarják, hogy engedelmes szolgáljuk legyek.
- Szolga:** Uram...
- Pilátus:** Heródes mit mondott?

Szolga: Keveset Uram. Kérdezgette egy darabig, azt akarta, hogy tegyen csodát, aztán kigúnyolta egész házanépével. Köszönetet mondott kegyességedért, hogy az ítélezést átengeded neki, de a galileait ő nem találja komoly bűnösnek. Dönts Uram szabad elhatározásod és Róma érdeke szerint. Így szól az üzenete.

Pilátus: *(gúnyosan)* Szabad elhatározás...

Szolga: Uram! Asszonyod is üzent...

Azt kéri, ha csak lehet, ne legyen közöd uram ehhez az emberhez. Rossz álma volt az éjjel.

Pilátus: És mit üzen a nép?

Szolga: A zsidók forrognak. Kereszten akarják látni a názáretit. Az éjjel Kaifás palotájában a vallatás alatt összeverték. Hamis tanúkat fogadtak. A főpapok maguk között azt suttogják, hogy „a császár barátja” címet is elveszítheted, ha nem fesszel a „lázadó” ellen.

Pilátus: Jézus nem a császár ellen lázad, hanem a képmutató papok ellen. De ha valóban ezt suttogják, akkor nagy a baj. Sok nagyszerű ember tragédiája kezdődött így. *(gondolkodik)* A cím elvesztése biztos bukás vagy halál. Szóval ilyen messze elmennék, ha kell. Engedd be őket!

Szolga: Nem jönnek, Uram. A készüllet napja van.

Pilátus: *(sóhajt)* Még ez is! Menjünk a nép elé. *(el)*

(Jézust belöklék, jönnek a főpapok, a nép, a másik oldalról Pilátusék)

Pilátus: Mit akartok már megint?

Annás: Heródes nem mondott ítéletet. Azt mondta, hogy a lázadókat neked kell elítélned. Egyetértése jeléül meggyalázta egész házanépe előtt.

Főpapok: Gonosztevőt hoztunk eléd, Uram! Ítélezz felette!

Királynak vallja magát és az adófizetés ellen lázít.

Pilátus: Szóval már lázad is. Legutóbb még csak istenkáromló volt. És még mivel vádoljátok?

Főpapok: Lázította a népet Róma és a császár ellen! Itéld el, gonosztevő, királynak monddja magát. Megtiltja az adófizetést!

Pilátus: Elég! *(Jézusnak)* Te vagy a zsidók királya?

Jézus: Magadtól mondod ezt vagy mások mondták neked rólam?

Pilátus: Nekem?! Hát zsidó vagyok én? Saját néped adott a kezemre! Mit vétettél nekik?

Jézus: Nekik adtam Atyám országát. *(nevetés)*

Pilátus: Hol ez az ország?

Jézus: Az én országom nem e világból való. Ha az lenne szolgálaim megvédenének. De az én nem földi király vagyok...

Pilátus: Tehát király vagy?

Jézus: Te magad mondod így. Azért jöttem a világba, hogy az igazságról tanúskodjam. Aki az igazságot ismeri hallgat rám.

Pilátus: De mi az igazság?

Jézus: ...

Pilátus: Bármit mondtok is, nem találom vétkesnek semmiben.

Főpapok: Nem igaz! Bűnös! Lázadó! Feszítsd meg!

Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg?

Főpapok: Nincsen királyunk. Császárunk van!

Pilátus: Nálatok szokás, hogy az ünnepnapon elbocsássak egy rabot. Akarjátok-e, hogy Jézus legyen az?

Főpapok: Nem akarjuk! Ne őt, hanem Barrabást! Barrabást!

Pilátus: *(a szolgálóhoz)* Ki ez a Barrabás?

Szolga: Egy rabló, uram. Talán már ölt is...
Pilátus: Elém vezettétek ezt az embert, mint a nép lázítóját. Előttetek kihallgattam, de semmiben sem találtam vétkesnek. Heródes sem, mert íme, visszaküldte hozzám. Megfenyítem és szabadon bocsájtom. *(örvéghöz)* Ostorozzátok meg!

(ostorozás, közben zene)

Pilátus: Nézzétek! Elétek hozom, mert semmiben sem találtam vétkesnek!
Íme az ember!
Főpapok: Keresztre vele! Meg kell halnia! Haljon meg! Ne ostorozd, feszítsd meg!
Pilátus: Feszítétek meg ti! Én nem találtam bűnösnek!
Főpapok: A mi törvényeink szerint bűnös, mert Isten fiává tette magát!
Pilátus: *(Jézushoz)* Honnét való vagy Te?
Jézus: ...
Pilátus: Nekem nem felelsz? Ha akarom elbocsájtatlak vagy meg is feszíthetlek téged!
Jézus: Nem lenne felettem hatalmad, ha nem kaptad volna valakitől! Ezért bűnös az, aki kezedre adott!
Pilátus: Nem feszítem meg, nem bűnös!
Kaiás: *(előrelép, minden elcsendesedik)* Ha elbocsátod, nem vagy méltó a „császár barátja” címre. Királynak tette magát, ezzel a császár ellen fordult!
(Hatásszünet, míg megértik mi történt)
Főpapok: Úgy van! Feszítsd meg!
Pilátus: *(dühösen)* Hát legyen! De én ártatlan maradok ennek az igaz embernek a vérontásában. Ti lássátok!
Főpapok: Úgy legyen! Az ő vére mirajtunk és gyermekeinken.
Pilátus: *(a csüggett szolgálónak)* Bocsássák szabadon Barrabást!
Főpapok: *(ünneplés, örömrivalgás)*
Pilátus: *(Jézushoz)* Rád pedig a keresztt vár:

(Jézus elrángatják, a főpapok utánatódulnak. A színpadon Pilátus marad és egy sarokban a dübönt Bartimeus.)

Pilátus: Nem értem, ami most történt,
Kínoz valami rossz sejtelem.
Nem az volt, akinek láttam,
Ő volt a látomás éjjel velem...

Mikor hallottam nevem emlegetni,
Engem vádoltak Jézusért,
Most egyedül vagyok, csak a bűn maradt,
A kétség mely tovább él...

Eszköz lettem egy nép kezében,
Mely magát irtja, általam,
Átkot szórva saját fejére,
S minden szavának súlya van...

Jól tettem, vagy tévedés volt...
Bartimeus: Ó, Istenem...
Pilátus: Talán soha meg nem tudom...
Bartimeus: Mit tettünk Veled...
Pilátus: Egy legenda elkezdődött...
Bartimeus: Megöltük őt...

Pilátus: És megy tovább az úton...

Bartimeus: Bocsáss meg...

Pilátus+Bartimeus:

Nem tudom, miért bánt, ami történt,
Nyugtom sehol nem lelem,
Holnap már mindez a múlté,

Jézus, úgy kínoz, ami történt,
Hogyan tarthatnék Veled
Holnap már minden késő lesz,

Egy megírt történelem!

8. A Golgotán

(A kereszt a háttérben áll, a nézelődők hátát látjuk, a csúfolódók kiáltozása hallatszik:)

Jézus: Csak másokat tudott megmenteni, magát nem.
Szállj le a keresztről, Isten Fia!
Hiszek benned Jézus, ha leszállsz a keresztről!
Az Istenben bízál, miért nem ment meg?
Te akartad a templomot három nap alatt felépíteni?
Épül már a templom, Jézus?
Biztosan hinnék benned, ha nem két ilyen gazember közt lennél!
Ha te vagy a zsidók király, segíts magadon!
Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?
Szomjazom... (nádszálon szivacsot nyújtanak) Beteljesedett...
Atyám, kezédbe ajánlom lelkemet...

Bartimeus: (futva érkezik) Mi történt?

Férfi: Meghalt.Éppen most...

Bartimeus: Honnan veszed?

Férfi: Azt mondta: „Beteljesedett!” Aztán meg, hogy: „Atyám, kezédbe ajánlom lelkemet!”

Bartimeus: Az nem lehet...

Férfi: Saját fülemmel hallottam...

Bartimeus: (teroshad) Uram! Uram! Ugye nem...

Százados: Ez az ember valóban Isten fia volt...

Bartimeus: Ó, ne, Istenem...

(zene beúszik)

9. Finálé

(Bartimeus és a flú énekel, a többiek később jönnek és csatlakoznak az énekhez)

Fia: Elhagyta őt, pedig igaz ember volt,
Elhagyta őt, akit mindig pártfogolt,
Szép volt, igaz, gyönyörű látomás,
Lassan kihúnyt ez a csodás lángolás...

Köveztük őt, de nem a mennybe vezetett,
Útja végén várta őt a kereszt,
Hogyan tovább, minden ugyanaz, mint rég...

Bartimeus: Mért érzem mégis, hogy szólít az ég?

*Méért érzem úgy, mint a városkapunál,
Mikor megláttam, hogy milyen a világ?
Fogtam a kezét, mely meggyógyított,
Hallottam hangját, mely bátorított,*

Bartimeus+Fiái: Néztem a szemét, mely úgy izzott fel,
Mint a láng a szívemben, éreztem követnem kell...

*Akkor megnyílt a szemem,
Most megnyílt a mennyország,
Érzem, hogy szólít az ég...*

*Értünk életét adta,
Mindent, ami ő volt,
Hogy elérjük egyszer a célt.*

Apostolok: Mert ez volt, amit ő kért,
Erre hívott minket,
Ez lesz a nagy küldetés...

Mindenki: Az életét adta,
Hogy a menny felé menjünk,
És miénk legyen az ég!